

Пролетта не се отлага !!!

Настоящият Март! С блесналото слънце, с отблясъците на снега по склоновете на Карандила, които преливат от мораво и тъмнолилаво до светлосиньо и сребристо, с лекия, но още бръснещ полъх на сливения вятър. Всичко това описва емоцията на човек, който живее в Сливен и всеки втори негов поглед е отправен към планината-не само като фон на пейзажа, но и като част от настроението. Настроението

е вече пролетно-то личи и върху Стария бряст, почти разлистен, и върху цветните фасади на сградите в центъра, и в обновения площад с Хаджи Димитър, който дори не забелязва пролетните дъждове.
ЧЕСТИТА ПРОЛЕТ !

А предстоящият Април! Той е още по-необуздан, още по-непостоянен. Но пък е провокативен. Защото пролетта е тук. Тя не се отлага.
ЧЕСТИТА ПРОЛЕТ !

Пролетни празници

Пролетните празници и обичаи започват с месец март. В народните представи март се свързва с плодородните свойства на женската природа, което намира отражение и в женското име на месеца.

Третия месец на годината българите наричат Баба Марта. В старите народни предания това е митичен женски образ, олицетворяващ пролетта. Марта е гърбава жена, облечена в кожух, със стари дрехи и кафява забрадка, която бързо сменяла настроението си. Нравът ѝ се отразява на характера на времето, което през март е много променливо. За тази промяна народът ни разказва много приказки. Според една от тях Баба Марта се

омъжила за Април, хубав момък, който обаче винаги бил лошо обут и кален. Когато Марта погледнела хубавото му лице, се засмивала, но погледнела ли краката му,

дожелявало ѝ и се намръщвала. Гърбавата старица мени настроението си според обувките на мъжа си Април. Разнообразните обредни действия, практики и забрани, характерни за 1 март, целят да осигурят хубаво време, нужно за добрата реколта. В ранно утро стопанката ритуално измита двора и дома, изтупва

всички постелки и завивки. Така символично се изнася зимата. Събраната смет запалват и всички се опушват над огъня и го прескачат, за да се предпазят от ухапване на змии през лятото и да нямат бълхи. Жените изнасят дреха, пояс, престилка с червен цвят и ги мятат на плодна овошка, на стряхата или на плета. Вярва се, че като види червено, Марта ще се разсмее, ще се развесели и времето ще бъде слънчево и топло. Сутринта старите баби не излизали по улиците, защото Баба Марта не обичала стариците и щяла да се разсърди. Тя се радвала на млади моми и невести и когато ги срещнала, времето се оправяло. Пролетните празници изпълват и целия месец април. Лазаровден се празнува винаги в предпоследната събота преди Великден. На Лазаровден се откъсват зелени върбови клонки, които се закичат на вратите в неделя, когато е Връбница (Цветница). В тях участват момичета, на които предстои да се задомят. Облечени са в празнични дрехи, с цветни венци на главите. В ръцете лазарките носят кошнички, окичени със зеленина за събиране на дарове.

Момичетата влизат във всяка къща и изпълняват песен-пожелание към всеки член на семейството за здраве, плодородие и щастлив живот.

Стопаните ги даряват с яйца, орехи и пари. Песните, които се изпълняват на този ден, са с любовен характер.

Цветница е продължение на Лазаровден. Лазарувалите моми се събират на реката и всяка носи върбово венче с някакъв белег на него. Венчетата се нареждат на дъска и се пускат по течението на реката- което излезе най-напред, тази мома ще се омъжи първа през годината и тя се избира за кумица на девойките. Момите "говейт", т.е. мълчат пред кумицата до Великден.

Пролетните празници Лазаровден и Великден са сред най-поетичните и красиви момиински празници, посветени на цветята, любовта и плодородието. Те са част от Великденския обреден цикъл, посветен на обновяването на природата и възкръсването на живота.

Великден- това е най-важният празник на християните. Това е победата на живота над смъртта! От любов към хората Господ е слезъл на земята в образ на човек. Понесъл страданията и е разпънат на кръст. На третия ден след погребението му се случва чудото – Христос възкръсва!

На Великден е прието да се боядисват яйца. Първото винаги се боядисва в червено. Великденският заек се свързва винаги с плодородието. Честити пролетни празници!

Славното минало не означава славно бъдеще

"България и нейното "ерудирано" общество са пътя на житейския просперитет...". Красива идея и недопустима реализация в сегашната обстановка.

Деградацията, обзела същността на българското сърце, изпепелява и малко останалите идеалисти с истински съществуващ морал. Във всяка една сфера от държавата опорочаването достига върхната си точка, а цинизмът гледа отвисоко и увековечава своята победа. Необразованост и глупост!... Ситуацията лесно се анализира. Защо? Та нали тегне на нашите рамене. Огромният черен облак, приютяващ все повече поквара, изсипва дъжд от висши идеали без никаква цел и се просмуква до кост. Не е толкова лесно обаче да се намери решението на увеличаващите се проблеми, нали? Думите само сплашват и звучат, но като един грохот постепенно заглъхват. Действията на свой ред сякаш са погребани при останките на миналото величие, което сякаш се срамува докде е стигнал светът... Всеки казва: „Гледай напред, всичко ще си дойде на мястото.“. Но дали тази практика не ни докара до нашето положение сега? Замислете се. Миналото плаче и стене... Е, пак в роби се превърнахме. Роби сме на себе си, на егоизма и цинизма си.

Тази статия трябваше да бъде посветена на Васил Левски. Но аз се питам - защо да слагаме в думи великото?... Почест не се отдава чрез възхвали, а чрез дълг и

достойнство за принадлежност. Гордостта да си българин - това е единственото, което би значело нещо за хората на свободата. Та нали самият той е казал: „Ако спечеля, печеля за цял народ - ако загубя, губя само мене си!“ ... Патриотизмът не се ражда с човека, той се изгражда в хода на живота. Да знаеш кой си, е единственото нещо, в което може да бъдеш сигурен. Времената винаги са се променяли и ще се променят, но мястото, което ти дава любов и дом, винаги ще си остане най-милото и драгото нещо на целия този свят.

Припомнете великото и го изградете в себе си, само това е пътят на спасението!

Празници

Разкази за баба Марта

Стара легенда разказва, че старицата се разсърдила на братята си - Голям и Малък Сечко, които често изпивали виното от бъчвите ѝ. Тогава тя ставала „люта“ и „зла“, задухвал студен вятър и завалявал сняг. Гневът на Баба Марта обаче бързо преминавал, тя се засмивала на братята си и изгривало слънце. Разпространена е и приказката, че

Марта имала двама мъже - единия обичала, а другия мразела

Когато видела този, когото обича, се засмивала и слънцето греивало, когато обаче видела този, когото мрази, разлютявала се и плачела, а навън извивали виелици и ставало студено.

Нещо мъдро, нещо свято
има в този вечен свят.
То е като свободата-
в слово, ритъм, звук и цвят.

Няма го, а съществува,
Но зависимо от нас.
То е светло като увод
Към небето на Парнас.

Чувството за кратка вечност
прави с него чудеса.
То е толкова човечно,
че умира начаса.

И внезапно пак се ражда
защитено в нечий стих.
То е честно като жажда
всеки грях да е простим.

И защото е ранимо,
се нарича красота-
иначе то си е без име,
именуващо света.

Павел Веснаков
дългогодишен учител
по БЕЛ в ГПЗЕ

Шифърът на цветята

Символиката на цветята като ключ за разчитането на чувствата започнала да се използва още по времето на Викторианската епоха. Откритото изразяване на любовните симпатии се смятало за неморално в обществото. Напълно контрастиращо на днешната показност, влюбените използвали шифъра на цветята като таен начин за комуникация. Чувството за нещо ценно, лично и съкровено, страхът, забраната за разкриване на емоционалния свят, но и нарушаването ѝ, характеризират силната и отдадена романтика на онази епоха. Посланията на цветята не били чужди и на българските традиции. Символиката на цветята е основен мотив в разказа „Последна радост“ на Йордан Йовков. Когато избираме цвете за подарък, се водим най-вече от неговия външен вид и мирис. Но ние, като възпитаници на Езикова гимназия, би било полезно да получим общи познания и по един интересен и международен език-езикът на цветята. Ще разгледаме някои от най-предпочитаните и търсени видове. Естествено в началото на класацията е кралицата на цветята, неповторимата роза.

Червената роза се поднася само когато искаме да кажем: „Обичам те“. Тя е символ на страстната любов. Бялата роза символизира вяност и непоковареност, тя казва „Довери ми се!“. Жълтата роза говори за приятелство, а розовата – за пълно щастие, но и за тайна любов.

Лалето е сред най-харесваните пролетни цветя. Символизира

най-искрени чувства и обич.

Люляк – символизира пролетта и първата любов. Лилавият люляк е израз на надежда и обич, розовият люляк – на младост и трепет, белият – на невинност.

Далия – достойнство и елегантност.

Ирис – емблемата на Франция, казва: „Приятелството ти означава много за мен“, вяра, надежда, мъдрост и храброст, поздравления.

Иглика – „Не мога да живея без теб“. Невен – жестокост, ревност, отчаяние, печал, завист. В Европа хризантемата е символ на дълбоката и скръбна печал.

Камелията е красиво, но бездушно цвете – символ на хладина и коравосърдечност в чувствата; емблема на красивите, но студени жени, чиито сърца не могат лесно да бъдат покорени..

Жасмин – любезност, измама, лъжа.

Фрезията е символ на доверие и желание за откровеност.

Орхидеите са неизменен спътник на лукав.

Слънчоглед – подарява се обикновено на мъже и е символ на уважение и гордост.

Кактус – изразява издръжливост и кураж да се преборите с трудностите в живота.

Марияна Зафорова 9д

Макар **1-ви април** да не се смята за официален празник, на този ден хората от целия свят изиграват най-различни шеги на своите близки и приятели.

В България този ден е особено важен за града Габрово. Той се смята за "столица на хумора и сатирата", а за самите габровци се разказват различни забавни истории: режат се опашките на котките, за да се затваря по-бързо след тях вратата и да не изстива стаята; слагат кранчета на яйцата, та да си източат толкова, колкото им трябва, защото цяло яйце е много за една супа.

На този ден дори и най-известните телевизионни канали се опитват да се позабавляват със своите зрители.

През 1957г. милиони зрители на Би Би Си гледат предаване, в което се обяснява как благодарение на меката зима и успешната борба с вредителите швейцарците се радват на богата реколта – берат спагети, висящи на гроздове по клоните на дърветата. Британците се връзват на шегата и звънят, за да питат как могат да се сдобият с плодни дръвчета и да започнат да си отглеждат собствени спагети. От студиото им отговорили „Трябва да поставите клонче от спагети в кутия с доматен сос и да се надявате на най-доброто!“

Днес може да не ни се вярва, но през 1962г. в Швеция нямали цветна телевизия. По случай празника технически експерт обявява по телевизията, че с помощта на нова технология, зрителите ще могат сами да превърнат черно-белите си телевизори в цветни. Необходимо било единствено да опънат найлонов чорап върху телевизора си.

По Би Би Си, през 1976 г. съобщават, че хората ще станат свидетели на изключително явление – Плутон ще мине зад Юпитер и вследствие на това земното притегляне ще отслабне. На слушателите било казано, че ако точно в 9:47ч. подскочат във въздуха, ще изпитат неподозирана лекота. Минuti след обявения час телефоните в студиото не спирани да звънят, а хората казвали, че изпитали необикновено усещане!

Милица 9д

Франкофония `2015

ГПЗЕ „Захарий Стоянов“ е гимназия с множество традиции и възможности за изява. Една от тях е празникът на езиците-Франкофонията. Тя се провежда още от времето, когато училището е било Френска гимназия. Оттогава тя е едно от най-чаканите от ученици и учители събитие.

Никой, който не е участвал обаче, не знае колко труд се влага в подготовката на концерта: колко усърдно репетираат участниците своите песни, танци, скетчове; колко безсънни нощи са прекарвали те, учейки репликите си; колко труд се полага за украсата на сцената. И накрая никой, който не е участвал, не е усещал тръпката, нервността и задоволството в края на изпълнението. Задоволството, щом чуеш аплодисментите, радостта и одобрението на публиката, която си накарал да се забавлява и да ти се възхищава. Това е

Деветокласниците Илин, Лиля и Михаела изпълниха любовна песен на немски език, като така разчувстваха не само учениците и учителите, разбиращи текста. Друга деветокласничка пък ни припомни за традициите и уникалното българско звучене с българската народна песен „Слънчице”. Чухме също песента „SOS”, станала изключително популярна през изминалата година. На сцената видяхме и друг вид изкуство- на театъра. Учениците от десети клас ни показаха както част от класическата история за Ромео и Жулиета, така и съвременен вариант на историята за двамата влюбени. Изпълнението включваше невероятен ефектен и красив танц. Славей от единадесети клас изпя песента „Take me to church”, като така доказа, че песента звучи също толкова добре, изпълнена от жена. Видяхме и танц, изтанцуван с емоция и страст от Габриела, също

Франкофонията!

Тази година във Франкофонията участваха ученици от различни класове, като всеки имаше представители. Осми клас беше представен от три много талантливи певци, които изпълниха песните си на френски и английски език, като имаше и българска народна песен. За първи път чухме и песен на латински език – „Да живее музиката”, изпълнена от вокалната група на гимназията. В нея взимат участие възпитаници на ГПЗЕ на различна възраст, но обединени от желанието и таланта си да пеят.

от единадесети клас под името „Drop the base”. За последна година видяхме на сцената на Франкофонията дванадесетокласниците. Те също изпълниха песни, като имаше и такива, изпети под звуците на китара. За последен път видяхме и известната на всички нас „Fadeway”, които напускат нашата гимназия тази година, но пък ние няма да ги забравим!

Е, за тази година толкова! Очакваме с нетърпение Франкофония `2016!

Агресията

Ако сте внимавали в часовете по психология и логика в 9. клас, със сигурност знаете какво е агресията. Но ако сте от хората, които не са й обърнали достатъчно внимание или пък тепърва ви предстои да учите - агресията е състояние на съзнателно причиняване на болка на другия. Болката може да е на психическа или физическа основа.

Има много истории за проявена агресия в училище. Гневът в човека ескалира и се пренася на едно друго ниво - на действие. Един започва по някакъв начин да наранява другия. Разбира се, някои хора не могат да си стоят когато ги "мачкат" и отвърщат. Така става една затворена верига от словесни или физически атаки докато тя не бъде прекъсната от трето лице. За да се справим с агресията има много начини. Един от начините е емпатията - да се поставим на мястото на другия и да разберем как се чувства, да разберем защо постъпва по този начин, начинът, който ни е накарал да постъпим агресивно. Друг начин е използването на енергията в друга посока - намерете ново интересно хоби, или ако вече имате такова - посветете му се. Така ще използвате енергията си за нещо смислено, което ви доставя удоволствие. Това определено помага, защото агресията в нас намалява и спираме да действаме първосигнално. Като стана дума за това, друг начин да предотвратим агресията е да броим до 10 или колкото е нужно, за да се успокоим и да спрем процеса на това първосигнално действие.

Агресията винаги е била, е и ще бъде докато на света има хора, но наша задача, като най-висши същества на тази планета е да се стараем да я намалим и да не позволяваме на други същества да бъдат афектирани от нея.

Ивета 9б

Кафето по света

Три факта за кафето, които вероятно не знаете:

1. Едно време в Турция по време на бракосъчетанието мъжете давали обет, че жените им винаги ще получават кафе. Ако не изпълнели обета си, то това можело да стане добра причина за развод.
2. Лудвиг ван Бетовен е бил заклет кафе маниак. Приготвяйки си кафе, той винаги смилал 60 зърна – нито повече, нито по-малко.
3. През 1674 година жените подават петиция срещу кафето, която гласи: „Кафето кара хората да хвърлят парите си на вятъра и всичко това заради една малка чашичка черна, горчива, гадна вода от локва“.
4. Кофеинът е в списъка със забранени вещества от Международния олимпийски комитет. Ако при допинг контрола се установи, че в урината на спортиста се съдържа повече от 12 микрограма кофеин на литър, то той ще бъде дисквалифициран.
5. Вай-скъпото кафе на света е KORI LUWAK с цена до 100 долара за 100 грама. А знаехте ли, от какво или по-точно от кого се прави? Има много версии, но истината е че са мусанги – малки животинки, приличащи на котки, които обичат да си похапват от кафените плодове. Досете се сами от какво се прави кафето!

Кафето по света

Както всеки човек има свой собствен вкус, всяка народност – своя собствена култура, така и в различните кътчета на света кафето се приготвя по особен начин. По-долу са представени кафета от шест държави и техните рецепти, за да можете да се докоснете до културата на съответната държава.

Португалия:

- ½ к.ч. лимонов сок
- кубчета лед
- 1 к.ч. кафе (Mazagan)
- захар на вкус;

Германия (Eiskaffee):

- 2 топки ванилов сладолед
- 1 к.ч. кафе
- сметана

Виетнам (Ca Phe Sua Da):

- 2-3 с.л. подсладено кондензирано мляко
- 1 к.ч. кафе
- кубчета лед;

Хонконг (YuanYang) :

- 3 с.л. кондензирано мляко
- 1 к.ч. кафе
- 1 к.ч. черен чай
- лед;

Австрия (Kaisersmelange):

- жълтъкът от едно яйце
- 2 с.л. мед
- 1 к.л. горещо кафе се добавя постепенно, след като жълтъкът и медът са добре разбити;

Ирландия (Irish Coffee):

- 1 к.ч. кафе
- 1 с.л. кафява захар
- 1 шот уиски
- сметана

А вие как харесвате кафето си ?

Опияняващи вещества

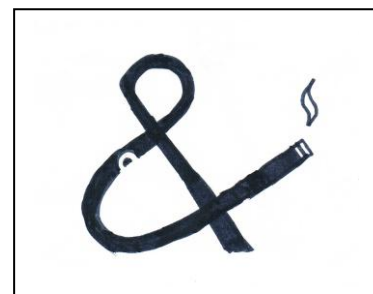
Психоактивните средства са твърде много и различни. Затова се налага да се групират. Най-обикновената групировка е в зависимост от тяхната химическа структура, но тя е еднозначна и твърде далечна от основното, което ни интересува – техният ефект. От съвременна гледна точка би трябвало, когато говорим за наркотици, да имаме предвид четири основни вида вещества:

1. Забранени за употреба химични вещества, например: марихуана, кокаин, крек, спийд, хероин, ЛСД.
2. Алкохол. Среща се във всички алкохолни напитки – вино, бира, водка, джин, уиски и други.
3. Тютюневи изделия като цигари, пури, тютюн за лула, за дъвчене, смъркане. Те съдържат различни наркотични вещества и най-лесно се получава никотинна зависимост.
4. Отпускани с рецепта медикаменти. Макар че се вземат по лекарско разписание, към тях се привиква. Това включва барбитуратите, валиума, инсулина, някои опиати, транквиланти и много други.

Всички можем да се съгласим, че наркотиците и алкохолът са опасни, но какво знаете за лечебната марихуана?

- Облекчава силната и мъчителна болка по начин, по който дори предписаните лекарства не могат;
- Служи като заместител на болкоуспокояващите;
- Бори се успешно със заболяванията на очите;
- Може да се използва за унищожение на раковите клетки;
- Помага при заболявания на нервната система;
- Повишава креативността и развива въображението.

Йоана 96

Денят, в който Интернетът спря

Денят, в който интернетът спря...

Денят, в който интернетът спря... аз започнах да пиша. Не да чата, а да пиша! В този момент всичките онези "хиляди", думи от чата, придобиха нов смисъл, различна изразителност и... неописуемо безсилие. Колко много бяха тези думи в моите очи - десетки, стотици и дори хиляди. Думи, които успяваха да кажат всичко, да изразят мнение, позиция и дори да засвидетелстват "завиден интелект"?! А колко мънички се оказаха те, лишени от многобройните емотиконки, които да допълват техния смисъл във всяко изречение на глобалната мрежа. Да, усмихнатите, сърдитите, влюбени или уморени човечета, мечета, зайчета или кученца ги нямаше и трябваше да пиша. Да изразя тези емоции с думи, описания, сравнения и епитети. Трябваше, но те липсваха. Думите просто не достигаха. Бледнееха. Губеха силата си. Липсваше ми онази "програма", структурата на чата, където всичко бе по-лесно. Стоях и не разбирах?! Та нали всяка дума има своето езиково значение?! Дали броят на думите бе толкова важен, или значението, с което ги познавах? "Кафе", "ябълки", "шепа", "вечер", "дъжд", "ключ". Толкова често използвах тези думи в "разговорите" си в интернет. Тези няколко прости думи. Използвах ги и мислех, че ги разбирам. Сега, когато "мрежата" я нямаше, ми останаха само книгите. Разгръщах страниците им и четях, а не само се взирах с поглед, както пред екрана... И тогава стиховете на Смирненски оживяха, превръщайки кафето в "горчиво", сънищата в "чаровни", небето в разливащо милиарди "въздушни целувки-лъчи". Погледите бяха "жадни", очите "печални". Утрото - най-често проспано - сега бе "омайно". Вятърът и мразът - враговете, прекъсващи често най-интересните интернет мигове, в

стиховете на Робърт Бърнс имаха своите "лица". Мразът бе "силен", а сънищата - "тежки". Стиховете на Евтим Евтимов като че "заговориха". Превърнаха ябълките в "златни". Шепата бе "човешка", събираща "стъпки", "думи", "блясък". Ключът бе "единствен" и възшебен, отключващ рая, любовта, съвестта и душата. А "вечерта" под перото на Петя Дубарова придоби различен смисъл от обикновеното "най-разпалено" време в чата. Тя бе "възшебна", "мистична" и "синя". Дъждът - "спокоен", "студен" и "съзирач". Колко детайли, трепети, величие се криеше в тези думички! Сега като че ли виждах всички онези малки парченца, всички нюанси. Те рисуваха безкрайни картини. Може би ми се струваше, но сякаш се понесох на тези нови "крила" и се озовах там, на онзи бряг от романа на Вениамин Каверин "Двамата капитани", край Енкс. Реката не беше просто един голям поток, тя имаше нюанси, криеше се в красотата. Виждах капките, месечината и разноцветните раци. Лястовичките и малките розови облаци. Дъждът, който носеше късче надежда и радост на малката, осиротяла Сара Крю от романа на Франсес Бърнет - "Малката принцеса". Сега те разказваха нови истории, бяха изпълнени с непозната емоция. О, как ми се искаше да възкликна: "Къде бяхте до сега?!". Нима е възможно интернетът така да оплита в своята "мрежа" - дотам, че да забравя за истинските неща. Да забравя къде се крие уникалността на всичките онези романи на Димитър Талев, Питър Мейл, Джейн Остин, Хектор Мало, Агата Кристи, които гордо твърдах, че съм чела. Романи, проследяващи човешките чувства, душевните бури с думи, богати сравнения и с красиви описания. С думи, а не с "кимашки", "подскачащи" или пещи "рисушки". Макар повечето от тези автори и техните произведения да присъстваха в интернет, аз ги бях забравила. Поради факта, че липсваха прозорчетата, линкове и усмихнати удивителни човечета, които да ме препращат и да напомнят за тези творби. А и:

"Може ли сърцето да бие по програма?". Десетки автори и нито един не е създал своите шедьоври, докато е бил с вперен маниашки поглед в компютъра, айпада или телефона. Осъзнавах колко много губя, заляпана в телефона или "ровейки" се из мрежата. Осъзнавах, че използваните в мрежата десетки думи могат да се превърнат в стотици хиляди. Осъзнах с колко малко думи се изразявам, а и не само аз, докато не започнах да пиша. Замислена пред белия лист, осъзнах, че писането започва с писане... В деня, в който интернетът спря.

Елка 12в

Малко забавление

Редакционна колегия

Главен редактор:
Пламен Георгиев 10 в

Художествено оформление:
Габриела Колева 9г

Техническо оформление:
Кристиан Камбуров 10 д

*Вестникът се издава от Ателие
„Журналистическа
работилница“ по проект
„УСПЕХ“*

Ръководител:
Паулина Тихова